

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от ПЕТЪР СТОЯНОВ СТОЯНОВ, ЕГН *****, с адрес гр.София, ж.к.“Христо Смирненски“, бл.28Б, вх.А, ет.4, ап.7, срещу Електронен фиш, Серия К, №5817424, издаден от СДВР-МВР, с който на основание чл.189, ал.4, във вр. с чл.182, ал.4 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, за нарушение на чл.21, ал. 1 от ЗДвП.

Жалбоподателят оспорва размера наложеното му административно наказание, излагайки мотивите, че липсва повторност на нарушението в рамките на една година. В тази връзка твърди, че предишното нарушение е извършил на 06.11.2020 г., а изданието ел.фиш, Серия К, №4264779, му е връчен и платен на 08.04.2021 г. Сочи, че периодът, между влизането му в сила и новото нарушение, както и между самите нарушения и връчване на ел.фишове, надвишава една година, поради което не е налице повторност в рамките на дванадесет месеца.

Моли съда, на посоченото в жалбата основание, да отмени обжалвания ел.фиш. Алтернативно, прави искане за намаляне по размер на наложеното наказание, до минимално предвидения в закона.

Жалбоподателят, след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени на посочените в жалбата основания процесния ел.фиш или да намали размера на наложеното му наказание.

Ответната страна по жалбата, в лицето на издателя на ел.фиш: СДВР-МВР, не изпраща процесуален представител в съдебно заседание. Взяма становище по същество на делото в депозираните писмени бележки.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва процесния ел.фиш. Последният е връчен на жалбоподателя на 08.07.2022 г., видно от писмо №УРИ-433200-79386/02.08.2022 г. на СДВР, а жалбата против него е депозирана на 13.07.2022 г., т.е. в законоустановения 14-дневен преклузивен срок за обжалване, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въз основа на събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На 20.04.2022 г., в 14:25 часа, жалбоподателят управлявал лек автомобил „Киа Спোর্тидж“, с рег.№СА 2587 ХН, по бул.“Ботевградско

шосе“, на разклона за ЦСПП-МВР, с посока на движение от гр.София към с.Горни Богоров, като се движил със скорост от 72 км/ч. Скоростта на движение била установена с автоматизирано техническо средство – АТСС CORDON M2, записващо и заснемащо дата, скорост, час и регистрационен номер на автомобила.

Въз основа на изготвен снимков материал, СДВР-МВР издал процесния ел.фиш за налагане на глоба, Серия К, №5817424, с който на жалбоподателя била наложена глоба в размер на 200 лева, на основание чл.189, ал.4, във вр. с чл.182, ал.4 от ЗДвП, за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, извършено при условията на повторност – в едногодишен срок от влизане в сила на ел.фиш, Серия К, №4264779.

По делото е приложен снимков материал, от който е видно разположението на уреда, измерил скоростта на лекия автомобил. Страните не спорят по отношение на мястото на извършване на деянието – в рамките на територията на гр.София, при ограничение на скоростта на движение на МПС от 50 км/ч за населено място. Установена е скорост на движение с 22 км/ч повече от позволената скорост от 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки, съгласно чл.189, ал.15 от ЗДвП са годни веществени доказателства, без да са налице пороци при тяхното изготвяне.

Съдът приема, че представените от административнонаказващия орган доказателства притежават доказателствена сила за посочените в тях правнозначими факти, поради което съдът кредитира същите изцяло.

В процесния ел.фиш ясно са описани датата и мястото на нарушението, индивидуализирано е МПС и посоката на движение, както и физическото лице, собственик на МПС. Посочени са нарушените правни норми, които съответстват на изложените фактически обстоятелства.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът прави следните правни изводи:

Предвид обстоятелствата, изложени в обжалвания ел.фиш, че нарушението е извършено при условията на повторност, по смисъла на чл.182, ал.4 от ЗДвП – в едногодишния срок от влизане в сила на ел.фиш, серия К, №4264779, жалбоподателят е санкциониран на основание чл.182, ал.4 от ЗДвП, който предвижда, че когато нарушението по ал.1, т.1-5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер.

Според пар.6, т.33 от ДР на ЗДвП, „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите на чл.174, ал.2 от ЗДвП – в двегодишен срок, от влизане в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение. Според чл.189, ал.11 от ЗДвП, влезлият в сила електронен фиш се смята за влязло в

сила наказателно постановление.

В случая е наложен двойният размер на глобата по чл.182, ал.1, т.3, във вр. с чл.182, ал.4 от ЗДвП, тъй като нарушението е извършено повторно, видно от приложеният по делото картон на водача – ел.фиш, Серия К, №4264779, влязъл в сила на 22.04.2021 г., квалифицира извършеното нарушение по процесния фиш като „повторно“ по смисъла на пар.6, т.33 от ДР на ЗДвП. С оглед на това обстоятелство, спрямо жалбоподателя е наложена глоба в двоен размер от 200 лева, съгласно чл.182, ал.4, във вр. с чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП.

Предвид горните мотиви и с оглед доказателствената тежест, както и безпротиворечивото установяване на деянието, дееца и неговата вина, съдът намира жалбата за неоснователна, а обжалваният ел.фиш за правилен и законосъобразен, поради което следва да бъде потвърден.

По разноските:

На основание чл.63д от ЗАНН, приложим в настоящото производство на основание чл.87 от ЗАНН, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на делото право на такива има ответната страна по жалбата, с оглед на което своевременно заявената претенция в депозирано писмено становище от процесуалния представител на издателя на ел.фиш, се явява основателна. Съгласно чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН, в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като размерът му не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от ЗПП, която разпоредба от своя страна препраща към Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.27е от Наредбата, възнаграждението за защита в производството по ЗАНН е от 80 до 120 лева. В настоящото /въззивно/ производство наказващият орган е защитаван от юрисконсулт, чрез депозирани писмени бележки. Делото не разкрива завишена фактическа и правна сложност, разгледано е в едно съдебно заседание, в което са приобщени писмени и гласно доказателства. При това положение, справедливият размер на възнаграждението за защита от юрисконсулт е 80 лева, който съответства на минималния предвиден размер в Наредбата. По аргумент от т.6 от ДР на АПК, разноските следва да се присъдят в полза на това юридическо лице, от което е част административнонаказващият орган – в случая това е СДВР-МВР, със седалище гр.София.

Водим от горните мотиви, съдът